

Caroline Hulse

Adultii
ăstia!

roman

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA FUSOI

CORINT
BOOKS

—2018—

Ajunul Crăciunului, ora 14.06

Operator: *Urgențele, ce serviciu?*

Femeie: *Avem nevoie de o ambulanță în parcul de vacanță Happy Forest.*

Operator: *Vă aflați în pericol?*

Femeie: *Vă rog, grăbiți-vă! Suntem în poligonul de tir cu arcul de lângă grotă lui Moș Crăciun, peste drum de locul de fumat al spiridușilor.*

Operator: *Trebuie să știu dacă vă aflați în pericol în acest moment. E important.*

Femeie: *Nu sunt în pericol, dar avem nevoie de o ambulanță. A fost rănit. A fost un accident.*

Operator: *Am trimis ajutoare. Trebuie să vă pun niște întrebări, dar asta nu înseamnă că întârziem, bine?*

Femeie: *Spuneți-le să se grăbească. E foarte mult sânge.*

Operator: *În regulă, când spuneți că a fost rănit, cu ce a fost rănit? Ce vedeți?*

Femeie: *O săgeată. O săgeată de tir cu arcul.*

Operator: *Cum vă numiți?*

Femeie: *Alex.*

Operator: *În regulă, Alex. E conștient?*

Femeie: *Da. Și nu.*

Operator: *Respiră?*

Femeie: *Da, deocamdată. Vă rog, veniți repede!*

Operator: *Cum v-am spus, cât vorbiți cu mine salvarea vine cu semnale luminoase și sirene, bine?*

(Zgomotul vântului și sunetele de fundal se întrerup brusc).

Operator: *Când s-a întâmplat?*

Alo?

Pare să fie complet conștient și lucid, Alex?

Alo?

Alo?

Mai sunteți acolo? Alex, mai ești acolo?

I

Matt știuse de excursie cu luni de zile înainte s-o aducă în discuție.

Matt nu-i ascundea nimic în mod deliberat lui Alex; numai că aborda gândurile complicate la fel cum își aborda și corespondența.

Când aterizau scrisorile în hol, Matt pășea peste ele sau, când nu mai putea să le ignore, le îndesa în orice colțișor liber pe care-l găsea. Lângă aragaz sau pe un raft în bibliotecă; scrisorile ajungeau în orice loc aflat la îndemână și dosit și – cel mai important – fără vreun sistem de recuperare consacrat.

Astfel, se elibera de orice senzație de presiune și, dacă expeditorul încerca să ia din nou legătura cu el, Matt părea (și, ajunsese să-și dea seama Alex, chiar și *era*) sincer surprins că problema nu dispăruse.

În doar câteva săptămâni după ce se mutase Matt, prin casă apăruseră teancuri de plicuri în locuri unde nu existase nicio dată niciun fel de teanc.

După primele câteva dați când scosese plicuri din ceea ce fuseseră odată colțișoare libere – neprețuite cum se cuvine la vremea aceea –, Alex adunase într-o după-amiază toate scrisorile la un loc. Le așezase pe jos, formând o potecă gen „Hansel și Gretel”, de la ușa din față până la masa din bucătărie.

Matt venise după ea în dormitor, ținând plicurile în brațe.

— Toată corespondența asta-i a mea, Al? Pe bune?

— M-am gândit să le pun laolaltă. Să-ți fie mai ușor.

Matt ridicase din umeri, iar scrisorile se ridicaseră odată cu ei.

— Nu înțeleg rostul corespondenței. Cine se mai așteaptă oamenii ăștia să citească scrisori în zilele noastre?

După câteva săptămâni, colțișoarele se umpluseră din nou.

În seara când îi spusese de excursie, Alex făcuse o plăcintă – pornind de la zero. Cu excepția aluatului: nu *avea* tot timpul din lume. La 37 de ani, încă mai considera că e un eveniment notabil când gătea o masă adevărată: că merita un fel de recompensă pentru că nu se rezuma să toarne lapte peste cereale.

Alex spăla vasele după ceai când Matt venise după ea. Zăbovise în prag, de parcă îi venise dintr-odată să coboare de la etaj și nu se hotărâse încă dacă să rămână.

— Deci. Știi ce-am zis eu despre ideea lui Claire pentru Crăciun?

Alex aruncase o privire împrejur.

— Nu.

Matt căscase ochii.

— Sigur n-am pomenit de ea?

— Sigur n-ai pomenit.

Matt își suflase bretonul brunet din ochi, așa cum făcea de douăzeci de ori pe zi. Părul de pe frunte arăta impresionant de tineresc pentru cei 38 de ani ai lui, iar Alex bănuia că s-ar putea să-și fi cultivat obiceiul ăsta ca să accentueze aparența. Poate că da, poate că nu. Avea de gând să întrebe pe cineva care-l știa de mai multă vreme. Nu că ar fi avut vreo importanță – dar Alex

era om de știință. Odată ce dezvolta o ipoteză, voia s-o testeze. Îi plăceau lucrurile exacte, puse la locul lor.

— Dumnezeu, sunt îngrozitor, Al!

Alex cercetase paharul pe care-l avea în mână, căutând urme de detergent, ca să nu fie nevoită să răspundă.

Matt rămăsese în ușă în spatele ei, dar întinsese mâna s-o mângâie pe braț.

— Presupun că n-am știut cum să aduc vorba. M-am gândit că s-ar putea să te enervezi.

Băgând de seamă trecerea impecabilă de la *Credeam că am pomenit-o* la *N-am știut cum să aduc vorba*, Alex își scosese mânușile și le trântise pe scurgător. Se întorsese să-l înfrunte pe Matt.

— Sunt cât pe ce să mă enervez?

Matt îi făcuse semn să se apropie de el și îi pusese brațele în jurul taliei.

— Să te enervezi pe bună dreptate, bineînțeles, spusese și o sărutase pe frunte. Cu totul pe bună dreptate. Nu s-o *iei razna*.

Nu suna bine.

— Zi!

— Deci știi că n-am mai petrecut Crăciunul cu Scarlett de când m-am despărțit de Claire.

Alex încuviințase din cap.

— Vine Scarlett anul ăsta? Mi-ar face plăcere.

— Nu, e... Claire vrea să plecăm cu toții într-un weekend.

Alex avusese nevoie de o clipă să înțeleagă.

— *Să plecăm?*

— *Să plecăm.* Cu toții. Tu și cu mine. Ea și Patrick. Cu Scarlett ca invitat de onoare.

Alex se holbase la Matt. Făcuse un semn către masa de bucătărie. Nu era genul de discuție pe care să-și fi dorit s-o aibă

cu cineva care stătea în prag. Nu-și dorea deloc să aibă discuția asta, dar, dacă trebuia s-o aibă, voia să fie cu cineva care era în aceeași încăpere cu ea.

— În parcul de vacanță Happy Forest din North Yorkshire. Matt se sprijinise de spătarul unui scaun, cu palmele în jos, de parcă ar fi fost prea agitat ca să se așeze. Se dau peste cap de Crăciun, magie festivă peste tot. Reni cu luminițe și zăpadă artificială. Spiridușii lui Moș Crăciun se plimbă prin pădure cântând colinde.

Alex aruncase o privire spre raftul cu vinuri, dar se silise să-și îndepărteze privirea de la el. Refuza să se lase iritată. Iritarea ducea la lipsă de rațiune, iar lipsa de rațiune era un eșec personal – și profesional.

Se lăsase pe unul dintre scaunele de bucătărie, care scârțâise.

— Crăciunul *ăsta*? Crăciunul *de peste o lună*, adică?

Matt se prăbușise pe scaunul de lângă ea. Se aplecase în față și îi luase unul dintre picioarele încălțate în șosete cu picățele și și-l pusese pe genunchi.

— Am mai discutat despre asta, nu? Îi mângâiase piciorul. Că ar fi magic pentru Scarlett să petreacă un Crăciun și cu mine, și cu Claire.

— Dar n-am discutat în felul *ăsta*. Nu că ar fi s-o și facem.

Matt își coborâse privirea spre piciorul ei.

— Dar ce altă variantă există?

— Eram doar mândri că uite ce maturi și grozavi suntem noi. Nu era o discuție serioasă.

— Pentru mine, era.

Alex simțise cum i se înmoaie inima. Dragul de Matt, care credea că o chestie de genul *ăsta* era o idee bună. Care acceptase că n-o să fie niciodată un DJ superstar, cu doi ani înainte de a patruzecoa aniversare. Care cumpăraseră de curând,

din nou, un skateboard, și care avea de gând să construiască o rampă de skateboard în grădină – o perspectivă la care Alex nici măcar nu obiectase, știind că n-are nicio șansă ca Matt să-și facă timp pentru așa ceva.

Care credea că dacă-i mângâie piciorul încălțat cu șosetă, discuția o să meargă mai ușor.

Alex își coborâse privirea în poală.

— Sau poate că ziceam să ieșim la masă la un moment dat. Sunt sigură că nimeni n-a zis ceva de o vacanță. Alex își lovește o unghie de alta. Claire n-are cum să creadă că ar fi o idee bună. E o femeie cu bun-simț.

— Zice că o să ne înțelegem bine. Te place.

— Și eu o plac, spusese Alex repede. Încerca să zică prima cuvintele astea, de câte ori se putea. I-ai spus că eu am fost de acord?

Matt păruse să se concentreze intens la piciorul lui Alex. Își aplecaser capul în față, urmat și de breton.

Perdele, se gândise Alex. Așa îi ziceau tunsorii ăleia la începutul anilor '90. Când o purtau oameni în epoca și de vârsta potrivite.

— Îmi pare rău, credeam că am pomenit de asta. Dar încă mai putem găsi o scuză. Avem prea mult de lucru. Nepotrivire de program cu familia. Matt ridicase capul întrebător. Un bunic decedat?

— Încerc să înțeleg dacă i-ai spus că eu sunt de acord.

Matt îi aruncase un zâmbet care spunea *ups!*

— Ce părere are Patrick că nu se duc de Crăciun în Nottingham? N-o să vrea să stea cu copiii lui?

— Sunt adolescenți. Claire a zis că oricum nu vor să-l vadă niciodată.

Alex trăsesese adânc aer în piept.

Alex făcu un duș, sperând că zgomotul apei o să înăbușe suspinele lui Scarlett, care se auzeau de deasupra.

Funcționase – pentru vreo cinci minute. Dar Scarlett avea energie, așa că încă o ținea tot așa când Alex oprise apa.

Pielea lui Alex încă mai mirosea a clor, după alte două dușuri.

Întoarsă în salon, o ascultă pe Scarlett scâncind deasupra. Alex auzea vocea lui Matt, încercând s-o liniștească. Claire coborî tiptil pe scări și o îmbrățișă strâns pe Alex.

— Nu-ți face griji cu Scarlett.

Părul umed al lui Alex o plesni peste față pe Claire, care însă nu-l dădu deoparte.

— O să-și revină.

Alex se lipi de Claire. Își apropie încet nasul de gâtul ei, depistând o urmă de parfum.

— Miroși bine, remarcă ea.

— Mă întorc într-o clipă, zise Claire și o luă la fugă în sus pe scări.

Alex se prăbuși pe canapea, singură în salon. Își trase în jos rochia cu nasturi, ca să-și acopere genunchii. Își simțea părul rece și umed, o mână de iarbă-de-mare care-i mătura față. Simțea o dără rece pe spate.

Asculta murmurele pe jumătate șoptite ale lui Claire și Matt care încercau s-o liniștească pe Scarlett.

Se lăsă pe spate și închise ochii. Se gândi la sticla de parfum pe care i-o cumpăraseră Matt anul trecut de Crăciun. O sticlură transparentă, care se îngusta la mijloc și avea un dop decorativ în formă de floare.

Inhală adânc din nou, încercând să invoce o urmă din parfumul lui Claire. Dar acum nu putea simți decât mirosul înțepător al șamponului ei și o urmă de miros de bază de frigider. Se gândi la Matt și la Claire în dormitorul lui Scarlett, încercând să stăvilească revărsarea de lacrimi.

Se uită la ușa din față. Patrick încă mai era afară, făcând... mă rog, ce-o fi făcut Patrick.

Alex se ridică și se duse la baza scării.

Se opri, cu o mână pe balustradă, apoi urcă tiptil treptele.

Palierul de la etajul cabanei era întunecat, cu acoperișul înclinat și tavanul prea jos ca să stai în picioare. În spațiul închis, mirosea și mai rău a lemn decât în dormitorul ei. Mirosea ca o saună.

Se uită la cele trei uși din jurul ei: una închisă, două deschise. Din spatele ușii închise auzi sunetul înăbușit al vocii lui Matt, apoi un răspuns înăbușit al lui Claire.

Se uită la prima ușă deschisă. Pășii peste prag înainte să se gândească la ce face.

Era o baie, mai mare decât cea a camerei ei, dar tot nu suficient de mare ca să fie confortabilă. Se uită în jur la cosmetice.

Pe o parte a căzii era o sticlă de șampon cu imaginea unui măr de desene animate, care promitea *fără lacrimi de-acum*. Pe marginea chiuvetei era o periuță de dinți electrică Tigger, lângă un tub vertical de pastă de dinți Hello Kitty.

Alex ieși din baie. Se opri, uitându-se la ultima ușă.

Ascultă. Tot nu se auzea nicio mișcare în restul cabanei.

Cu pași ușori, trecu peste prag. Se uită la valizele îngrămădite în colț, la blugii aruncați pe pat, cu broderie pe buzunarul de la spate; blugii pe care Alex știa că-i purtase Claire mai devreme.

Își trase și mai jos rochia. După o scurtă pauză, păși în baia alăturată.

Pe blat erau două truse de toaletă desfăcute: una bleumarin, una cu flori. Alex se aplecă peste cea cu flori și scoase sticla de deasupra.

Era aceeași sticlură transparentă, îngustată la mijloc și închisă cu aceeași floare decorativă. Sticla era aproape goală.

Alex ridică privirea de la parfum și o îndreptă spre imaginea ei din oglindă.

Femeia din oglindă se uită la rândul ei la Alex, nemișcată, cu umerii rochiei pătați de apă. Părul, și el închis la culoare de umezeală, îi atârna pe lângă obraji, lăsându-i pomeții descoperiți și trași.

Privi cum i se scurge pe față o picătură de apă, care atârna, suspendată, de bărbie, înainte să se desprindă și să cadă pe podea.

Alex auzi o ușă deschizându-se.

— Nu durează mult.

Vocea lui Claire pătrunse în baie, auzindu-se înspăimântător de bine.

— Mă duc să verific la ce oră avem golf. N-are cum să se mai ocupe tot de pasărea aia.

Alex nu auzi răspunsul lui Matt, dar Claire adăugă:

— Cred că e la șase. O să rămân eu acasă și o să pregătesc cina.

Alex auzi pași pe palier, apoi coborând scările.

După o clipă, puse la loc sticla în trusa de toaletă. Se întoarse să iasă din baie, dar dă râmă un tub de pastă în chiuveță.

Îl puse înapoi unde fusese.

Așteptă.

Când nu mai auzi nimic afară, traversă cu pași ușor covorul din dormitor, îndreptându-se spre ușă.

De cealaltă parte a coridorului, se deschise ușa dormitorului lui Scarlett. Matt vorbi cu fața spre cameră:

— Caramel sărat sau cremă de căpșuni?

— Căpșuni, zise Scarlett cu glas plângăcios.

Matt se întoarse și o văzu pe Alex. Sprâncenele i se adunară puțin.

— Voiam să văd dacă are Claire vreun uscător de păr, zise Alex și închise ușa în urma ei. Nu voiam să vă deranjez, nu cred că Scarlett ar fi vrut să mă vadă intrând. Să mă duc să vorbesc cu ea?

— Eu n-aș intra. Încă mai e un pic supărată. Matt o cercetă o clipă pe Alex. N-avem foehn jos?

— Unul de doi bani. Voiam să văd dacă nu cumva și l-a adus pe al ei.

— Și l-a adus?

Alex tăcu preț de o clipă, apoi:

— N-am văzut niciunul. N-aveam de gând să-i umblu prin valiză.

Matt o mai privi lung o vreme.

— Bine. Mă bucur că nu i-ai fi răscolit valiza. Mai ales când Claire tocmai a coborât și ai fi putut s-o întrebi.

Alex coborî privirea. Își răsuci încet inelul pe deget.

— Sunt sigură că o să mă descurc cu uscătorul din camera noastră. I-ai spus lui Scarlett, nu? De ce am făcut-o?

— Bineînțeles, răspunse Matt scurt.

Coborâră în tăcere scările spre salon.

**Interogatoriu după incident. Patrick Asher, 43 de ani, victimă.
Față în față. Spitalul St. Thomas.**

Bine, mulțumesc! Comod. Probabil din cauza medicamentelor. Fac minuni, nu-i așa? N-am luat niciodată până acum droguri, ar fi trebuit să le încerc mai devreme.

A fost o glumă, domnilor polițiști. Sunt într-o dispoziție destul de veselă.

Am evitat un glonț, nu-i așa? Țsta-i momentul meu din O viață minunată¹. S-ar fi putut întâmpla ieri – să-mi expire timpul. Am văzut o lumină albă. Mi-am văzut în minte înmormântarea – florile, lumea. După aia, în clipa următoare, mă trezeam aici, în principal intact și cu toată lumea înghesuindu-se în jurul meu.

Au fost Claire și Scarlett, evident, și Matt și Alex. Vin și copiii mei după-masă. Îi aduce mama lor, deși ar trebui să pregătească cina de Crăciun. Lindsay detestă când i se dau peste cap planurile, dar copiii erau disperati să vină să mă vadă, așa că n-avea ce face, nu? Crenvurștii ăia în aluat trebuie să mai aștepte.

¹ O viață minunată (*It's a Wonderful Life*, 1946), film regizat de Frank Capra, cu James Stewart și Donna Reed în rolurile principale. Filmul se bazează pe povestirea *Cel mai mare dar*, scrisă de Philip Van Doren Stern în 1939 (n. tr.).

Părinții mei nu se pot deplasa, dar au fost permanent la telefon. Și am auzit că se întoarce după-masă și Nicola Trevor. E foarte drăguț.

N-am mai văzut-o din școală. Totală coincidență.

Îmi dau seama că a fost derutant. Eram în cabana de alături pentru că am fost în urma ei la rând la recepție și mi s-a părut că o recunosc. Abia după ce a plecat mi-am dat seama cine era. Așa că a trebuit s-o rog pe recepționeră să ne cazeze în același loc, nu? Nu puteam să-mi petrec weekendul căutând-o pe Nicola prin parcul de vacanță. Oricum, de unde știți?

Claire știe?

Bine.

E doar... puțin ciudat. Jenant.

V-a întrebat Matt despre săgeată? Săgeata mea?

Înțeleg că nu în clipa asta. Dar în cele din urmă aș vrea un suvenir, dacă se poate.

Da, am iertat-o pe Alex. N-a vrut să tragă în mine, nu?

A fost cea mai ciudată chestie. Îi arătam cum să încarce arcul, stând în fața țintei, fără să mă gândesc la pericol. Știu, e o nebunie, nu-i deloc genul meu.

Făcusem instructajul, da. Dar i-am spus lui Claire că n-ar fi trebuit să semnăm formularul dacă Alex nu-l semnase. Dar Claire e foarte impulsivă. Crede că regulile sunt pentru tăntălăi, și uite ce s-a întâmplat. Regulile există cu un motiv, asta-i tot spun lui Claire. Trebuie să controlezi distracția, pentru că altfel riscă să degeneze în haos. Dar nu mă ascultă niciodată, și uite unde am ajuns.

Stăteam în fața țintei, explicându-i lui Alex cum să tragă, și ea ținea arcul, întinzând brațul în spate cum îi zisesem. N-am văzut ce s-a întâmplat, dar dintr-odată eram pe jos, încercând să-mi dau seama de ce mă arde umărul.

Da, foarte prostesc. Nu-i deloc genul meu. Dar asta e.

Nu știu unde erau ceilalți doi. Eram atent la Alex. Nu destul, e evident.

Asta a fost tot o glumă.

Am simțit o durere sfâșietoare. Ceilalți trei s-au adunat în jurul meu, dar am rămas în scurt timp fără cunoștință.

Nu știu despre ce au discutat. Nu sunt conștient de nimic până m-am trezit cu o perfuzie în braț.

Da, ne-am înțeles cu toții grozav toată vacanța. Abia câte o șoaptă în contradictoriu.

Cine a zis că era atmosfera încordată?

Îmi dau seama de ce a crezut Nicola așa ceva, dar era doar bună-dispoziție după băutură. Așa suntem noi – plini de glume pe care le știm doar noi. Probabil că durează puțin să te obișnuiești.

Nu-mi trece altceva prin cap. Îmi pare rău că v-ați pierdut așa de mult timp de Crăciun.

Fața? Am ieșit ieri-dimineață să alerg și am alunecat pe niște pietriș. Cu tot ce s-a întâmplat, uitasem că am tăieturi și vânătăi.

De-asta puneți întrebările astea? Ce ciudat!

Mie mi se pare ciudat. Credeți că Alex a tras în mine intenționat? Vă rog! De ce să facă așa ceva?

Era doar o vacanță plăcută și liniștită cu familia extinsă. Suntem oameni rezonabili. Weekendul mergea bine. Ne simțeam bine, fără drame, fără certuri. Suntem cu toții adulți.

Nu pricep de ce li se pare tuturor un concept așa de greu de înțeles.